

Hetty Drost

Witte Sneeuw
en Hulst met
rode Besjes

**WITTE SNEEUW
EN
HULST MET RODE BESJES**

WITTE SNEEUW
EN
HULST MET RODE BESJES

DOOR

HETTY DROST

Met illustraties van Nans van Leeuwen

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

„Mineke, geef je Pietje z'n slablaadje?”

Mineke zucht en kijkt naar buiten. Daar dwarrelen één voor één de witte vlokken uit de lucht. Als vrolijke kwajongens dartelen ze over en door mekaar.

Mineke wil toch zo graag in de sneeuw spelen. Een glijbaantje maken, sleetje rijden, sneeuwballen gooien . . .

Maar . . . dat kan Mineke niet. Mineke is ziek.

Met de zomervakantie is Mineke overgegaan naar de derde klas. Ze was zo blij! Vrolijk zwaaide ze met haar rapport. Ook vader en moeder vonden het heerlijk dat hun meisje overging. En oma zei: „Nu krijgt Mineke een mooi cadeautje van me. We zullen het samen gaan kopen. Wil je een mooie nieuwe pop hebben? Of een spelletje? Je zegt het maar. Volgende week moet ik naar de stad. Dan mag je met oma het cadeautje uitzoeken!”

Dat waren heerlijke dagen voor Mineke!

Maar . . . toen was ze ziek geworden. Heel erg ziek. De dokter kwam in het begin van haar ziekte iedere dag. Na een week was Mineke al veel beter. Maar de dokter zei dat ze nog héél lang in bed zou moeten blijven en rusten.

En geduldig lag Mineke in haar bedje. De hele zomervakantie. Toen de school begon, was ze nog niet beter. De dagen werden weken en de weken groeiden tot maanden. En nog altijd moest Mineke in haar bedje blijven. Rusten . . .

Oma kocht een nieuwe pop. En kraaltjes in een doos. En een schetsboek met kleurpotloden. Maar dat alles kon Mineke niet troosten.

Na de vakantie gingen al haar vriendinnetjes naar school. Kwamen in een nieuw, fleurig lokaal. Bij een andere juffrouw. Kregen natuurlijk allemaal een ander plaatsje.

Door al dat nieuwe waren de kinderen van de derde klas bijna vergeten dat in de vorige klas een meisje met een blond paardestaartje één van hun vriendinnetjes was.

De enige die haar niet vergat, was juffrouw Donker uit de eerste en tweede klas. Die bracht boekjes en gaf Mineke huiswerk. Zo kwam ze toch niet achter op school. De juffrouw hielp ook moeder door dit grote verdriet heen.

II

Op een dag kwam oma met een taxi bij Mineke op bezoek. Wat zou dát te betekenen hebben? Oma kwam meestal lopen, want ze woonde in hetzelfde dorp als Mineke.

En wat had oma bij zich? In haar bedje voor het raam zat Mineke rechtop. Vol spanning. Een kist? Nee, oma droeg het aan een handvat. Een koffer misschien? Nee, daar hangt geen witte doek overheen . . .

Oma betaalde de chauffeur en de auto reed weg. Mineke hoorde oma met moeder in de gang praten.

Eindelijk kwam oma de kamer binnen. Met het grote, witte pak . . . En nu zag Mineke ook wàt erin zat.

Het was de grote vogelkooi met Pietje, oma's kanarievogeltje! Maar wat moest Pietje hier? Oma hield toch zoveel van haar vogeltje en kon Pietje immers niet missen?

„Pietje komt hier,” zei oma plechtig. „Pietje komt je troosten. Je bent altijd maar zo alleen . . .”

Oma keerde zich om en snoot haar neus. Dat duurde wel wat lang, meende Mineke. Toen oma zich weer naar haar kleine meisje keerde, waren haar ogen helemaal rood.

Mineke zag het wel! Ze keek naar de kooi op tafel. Pietje sprong zenuwachtig rond.

„Hebt u geschreid, oma?” vroeg ze dan.

„Welnee, kind!” zei oma vlug. „Ik ben toch zó verkouden . . .”

Mineke is een heel verstandig meisje. Ze vroeg niet verder. Maar 's avonds, toen vader de kooi voor het raam had opgehangen, zó, dat ze Pietje vanuit haar bedje, dat voor het andere raam stond, goed kon zien, vouwde Mineke haar armpjes achter haar hoofd.

Mineke dacht diep na. Op haar voorhoofdje verscheen een diepe rimpel.

Oma gaf haar Pietje te leen. Zo maar! En oma kon haar Pietje niet missen! En toch . . . Oma had tranen in haar ogen. Zou oma om háár verdriet hebben? Arme, lieve oma! Minekes hartje stroomde over van liefde voor oma.

Maar dan hadden natuurlijk vader en moeder er óók verdriet van dat ze ziek was. Al lieten die het nooit merken! Vader en moeder waren altijd vrolijk en blij als ze bij Mineke kwamen.

Mineke schaamde zich een beetje. Achteloos had ze de pop op de vensterbank gezet. De punten van de kleurtjes waren nog even scherp als toen ze in de winkel lagen.

Mineke had altijd maar geklaagd en gemopperd. Gezeurd dat ze wou spelen en springen als de andere kinderen. Buiten . . .

Zo had Mineke die avond in haar bedje liggen denken. Vanaf dat ogenblik was er bij Mineke iets veranderd van binnen. Ze zou óók haar best doen om vrolijk en tevreden te zijn. 's Morgens zonder mopperen haar bordje pap opeten!

„Ze gaat vooruit!” zei de dokter korte tijd later verheugd.

Juffrouw Donker meende dat Mineke meer belangstelling kreeg en rustiger werd.

En oma zei tevreden: „Dat komt door Pietje! Ik wist het wel!”

Vader en moeder keken mekaar blij aan en dachten: „Gelukkig dat we het allemaal aan de Here mogen vragen. Hij helpt ons door alle zorg en verdriet.”

Pietje werd Minekes vriendje. Elke dag mocht ze hem een fris slablaadje geven. Pietje keek altijd met z'n gele kopje schuin naar Mineke als ze haar pap at. Wanneer het meisje sommen maakte, zei hij zachtjes: „Pie-iet?” Maar het domme beestje begreep niets van sommen!

Als de school uitging, keken Mineke en Pietje samen naar de kinderen die joelend en schreeuwend langs haar raam kwamen. En als het begon te schemeren, vertelde Minekes moeder een verhaaltje. Tot ze vader thuis hoorden komen.

Na de avondboterham bracht vader zijn dochttertje in z'n sterke armen weer naar haar bedje, boven. Overdag lag Mineke in een bedje in de huiskamer. Dat was gezelliger. Als vader haar naar boven droeg, maakte hij altijd grapjes! Soms deed hij alsof hij Mineke niet meer kon dragen. Zo zwaar was ze die dag geworden. Hij kreunde dan bij elke stap en mopperde:

„Moeder, geef dat kind dan toch niet zoveel van die dikke pap! Ik moet nog eens een vliegmachine huren om haar naar boven te laten brengen!”

En dan legde hij z'n kleine meisje héél voorzichtig tussen de witte, frisse lakens. Terwijl Mineke nog schaterde van het lachen.

Maar het prettigste ogenblik van de hele dag was wel als ze Pietje zijn slablaadje mocht voeren. Dan bleven de ramen en de deuren stijf dicht. Moeder deed de deur van het kooitje open en . . .

flrrt — vloog Pietje naar z'n vriendinnetje. Hij kwam op de dekens zitten en pikte kleine hapjes van het frisse groen. Doodstil bleef Mineke dan liggen. Ze keek naar z'n donkere kraaloogetjes. Naar het vlugge bekje en de tere dunne pootjes. Soms wipte het vogeltje van Minekes bedje naar de tafel en vandaar naar de klok. Zo fladderde het de hele kamer door. Tot moeder wat zaad in het kooitje strooide en de rest van het groene slablaadje ernaast legde. Dan . . . flrrt, vloog Pietje weer naar binnen. De deur van het kooitje ging dicht en Pietje begon van zijn zaadjes te pikken.

III

„Mineke . . .”

„Ja, moeder?” Langzaam keert Mineke zich om. Ze trekt het laken wat gladder over de bruine deken.

„Hier is het slablaadje, kind. Pak eens aan. Dan doe ik het deurtje open!”

Moeder begrijpt het wel. Buiten is sneeuw gevallen, de eerste sneeuw van deze winter. En hoe dapper haar meiske ook is, ze weet dat het verlangen haar nu te sterk wordt om als andere kinderen buiten te spelen, in de sneeuw.

„Flrrt . . .” Met nijldige pikjes begint Pietje aan z'n lekkernij. Moeder kijkt lachend toe.

Plotseling spreidt Pietje zijn vleugeltjes uit en zit meteen boven op de spiegel. Hij kijkt, het kopje scheef, naar Mineke.

„Pie-ièt?” vraagt hij.

Mineke steekt haar hand met het groene blaadje uit.

„Kòm dan!” lukt ze zacht en . . . flrrt, daar zit Pietje op haar hand!

„Oh, moeder!” roept Mineke.

Ze houdt haar hand stijf, durft zich niet te bewegen, bang dat het

vogeltje zal schrikken en wegvliegen. Een paar stevige pikken in het groen en nu zit Pietje opeens weer bóven op de kooi.

„Hij heeft nog nooit op m'n hand gezeten! Moeder, Piet is helemaal niet bang meer voor me!”

Ze kijkt nu niet meer zo verlangend naar buiten. Pietje heeft haar de sneeuw éven doen vergeten.

„Ik vind je nu nòg liever!” zegt ze tegen het vogeltje.

Moeder heeft de kooi weer in orde gemaakt en Pietje pikt druk van de zaadjes.

Moeder kijkt op de klok. Al haast halfvier! Ze haalt Minekes taalboek en schrift uit de kast.

„Maak die lesjes nu eerst even, Mineke. 't Is al dinsdag. Je hebt vanmiddag zo lang geslapen. Begin er maar gauw aan. Hier is vaders balpen. Morgenmiddag komt juffrouw Donker alweer. Ze vindt het altijd zo fijn als je al je huiswerk af hebt.”

Mineke vindt het wel jammer. Ze wilde zo graag eerst de mooie tekening voor oma afmaken. Nou, dat moet dan maar wachten tot morgen.

Minekes moeder gaat naar de keuken. Mineke doet haar boek open. Bladzij 25. Eén sloot - twee slo-ten. Eén staf - twee sta-ven. Of twee sta-fen . . . ?

Straks moeder vragen. Zacht mompelt Mineke voor zich heen: „Staaa-ven . . . staaa-fen . . . Nee, 't is tòch met een kleine „f”.” Je moet „v” zeggen, zegt de juffrouw dan.

„Twee staa-ven,” schrijft Mineke dan.

O, nee! Natuurlijk met één a! Gauw doorstrepen.

Nètjes wordt de les niet. Maar dàt vindt de juffrouw niet zo erg. 't Is ook moeilijk schrijven als je in bed ligt! Al heeft vader dan nòg zo'n mooi „ziekentafeltje” gemaakt dat schuin over het bed kan vastgemaakt worden. 't Is tòch lastig.

Wat is dat voor een lawaai buiten? Mineke richt zich haastig op. Het boek glijdt naar beneden. De balpen valt op de grond.

De school is uit! 't Is immers halfvier geweest! Daar lopen de kinderen. De jongens grijpen vlug een handvol sneeuw en maken

daarvan in een ogenblik een sneeuwbal. Pats - pats - daar vliegen de witte ballen door de lucht.

„Schiet op!” „Hou 'em!” „Hoera!” „Pas op, Jan!” „Denk om Rietje! Goed zo!”

Met z'n vieren, vijven achter mekaar glijden een paar meisjes over het trottoir. Dan nòg eens en nòg eens. Hoe langer hoe vlugger. De glijbaan komt vlak voor hun tuin!

Mineke lacht. Ze kijkt naar links en rechts. Wat een gezellige drukte opeens in de straat! Kijk es! Dat dikke jongetje wil achter de grote meisjes glijden! Zie 'em eens lachen! Pats - daar ligt hij al! Eén van de grote meisjes zet hem naast de glijbaan in de sneeuw. De anderen glijden alweer.

Er komen nòg meer jongens en meisjes. Ze maken de glijbaan steeds langer. En op de grote weg is het sneeuwballengevecht nog in volle gang. De sneeuwballen vliegen door de lucht.

Daar komt een meneer aan. Op de fiets. Hij rijdt héél voorzichtig over de gladde weg. O — zie die ondeugende jongen daar! Hij maakt een dikke sneeuwbal en . . . „Niet doen!” wil Mineke roepen. Maar 't is al te laat.

De jongen kijkt nog eens rond met een ondeugende lach op z'n gezicht. Pats! de hoed van de meneer rolt door de sneeuw!

Een meisje raapt hem op en brengt de hoed gauw terug.

De heer is van zijn fiets gestapt. Hij klopt de hoed eens af. 't Helpt niet veel. De neerdwarrelende vlokken komen op de hoed, op z'n blote hoofd, kruipen in de kraag van z'n jas . . . De meneer moppert nog wat.

„Apen van jongens!” zegt hij en stapt dan maar weer op z'n fiets. Voorzichtig rijdt hij weg.

De sneeuwballende jongens zijn nu aan het eind van de straat. Daar gooien ze sneeuwballen naar de lantaarn op de hoek.

De glijbaan van de meisjes wordt steeds langer. Nu die lawaai-makers weg zijn, kun je horen dat de aanloop steeds groter wordt. Daar komt er weer één. Hoor: klòs-klòs-klòs-klòs-klòs-klòs . . . rtssssss . . .

Achter mekaar glijden de kinderen over de baan. Er zijn ook weer wat grote jongens bijgekomen. Kijk die es!

Mineke zit rechtop in haar bedje dat voor het raam staat. Ze drukt haar neusje plát tegen de ruit.

Een grote jongen neemt een flinke aanloop en glijdt op z'n hurken tot het eind van de baan. Die kàn het!

Nu staan alle kinderen stil. Wat is er nou opeens? Eén van de grootste jongens staat wat te vertellen. Hij zwaait met z'n armen naar links en rechts. Hij schreeuwt:

„Nou, dàn jij, dan die . . . en daarachter Marie en helemaal achteraan Piet. Vooruit!” Mineke kan het in haar bedje horen.

De kinderen gaan in een rij achter mekaar staan. De handen op de schouders van hem of haar die vóór staat. De grote jongen natuurlijk vóórop.

„Ik zal wel tellen,” zegt hij. „Eén, twéé — ja! Eén twee, één twee, één twee, één — ja!”

Daar glijdt de lange rij. Maar . . . och lieve tijd! Die domme Koos van de bakker! Die wil opeens op z'n hurken verder glijden. Midden in de rij! Dat kàn toch niet! Hij laat de jongen vóór hem los en . . . daar struikelt Marietje over hem heen. En al de anderen die achter haar komen rollen in de sneeuw. Piet valt daar pardoos overheen.

't Is een gejoel en geschreeuw van jewelste. De grote jongen is boos omdat z'n prachtig plannetje mislukt is.

De anderen krabbelen lachend overeind.

Daar suist weer een sneeuwbal door de lucht. En nòg één en nòg één! En voor je 't goed weet, is het sneeuwballengevecht weer in volle gang.

Daar komt moeder de kamer binnen.

„Het wordt al schemerig buiten,” zegt ze. Meteen knipt ze het grote licht aan.

„Hier is een beker bouillon, Mineke! Wat een sneeuw opeens, hè? Heb je de lesjes af? Nee zeker! Ik kèn je, deugniet!” schertst ze.

Moeder zet het bankje weer recht op Minekes bed. Ze schudt de kussens wat op en zet de fleurige rode beker op het bankje.

Met langzame teugjes drinkt Mineke haar bouillon. Trek heeft ze helemaal niet. Maar ze heeft wel geleerd op te eten wat moeder brengt. Want — verlangend kijkt Mineke naar de schemerige straat met de vrolijke kinderen — ze wil immers zo graag beter worden?

Moeder raapt het taalschrift op. Ze legt het op tafel. Het boek eraan. De groene balpen is nergens te vinden. Zeker verdwaald tussen de dekens! Uit de la van het buffet haalt moeder een potlood.

„Nu eerst dat lesje, Mineke! Je wilt toch niet achterkomen op school? En 't is buiten toch bijna donker. De kinderen gaan al naar huis.”

Moeder gaat weer naar de keuken. Mineke kijkt nog eens naar buiten. De lantaarn op de hoek geeft een fel-witte lichtplek op de straat. Langzaam en onhoorbaar rijdt een auto door de sneeuw. Een jongen loopt voorbij het huis. De handen in z'n zakken. Hij fluit. Kijk — daar zou hij bijna over de gladde glijbaan voor het hekje vallen!

Landerig pakt Mineke het potlood. Waar was ze ook weer gebleven? O ja, staf - staven. O nee, dat staat er al. Nu verder: baas - bazen . . . Valt dat even mee — die les is maar kort. Nu nog één kleintje. Dan is ze klaar!

1. — We schrijven met een . . . Dat is „potlood” natuurlijk. Verder: 2. — Moe slijpt een punt aan mijn . . . Hé, wat zou dat nou zijn! Ja, „potlood”, dat kan! Maar ze heeft „potlood” al ingevuld! Je mag niet twee keer eenzelfde woordje invullen, zegt de jufvrouw. O, maar ze weet het al: 1. — We schrijven met een „pen”.

2. — Moe slijpt een punt aan mijn „potlood”. 3. — . . .

Dat lesje gaat ook wel vlug. Met een zucht van verlichting klapt Mineke het boekje dicht. Is er buiten nog wat te zien? Nee — 't is nu heel stil in de dorpsstraat. De kinderen zijn allemaal naar huis. Moeten zeker eten.

In het huis aan de overkant brandt óók al licht. Daar woont boer Kobbe met zijn vier jongens.

De boerin komt nèt met een lege emmer naar buiten. Ze gaat naar de pomp. Die is bijna onherkenbaar ingepakt in stro. Om niet te bevriezen. Ze zet de emmer neer en heft de zwengel hóóg. Een hele stroom water komt in de emmer. Dat doet ze nog een paar keer. Dan is de emmer vol.

Vrouw Kobbe kijkt de nu stille straat eens af. Ze ziet Mineke in de verlichte kamer voor het raam. Ze steekt haar arm op. Blij zwaait Mineke terug.

„Arm schaap,” mompelt de boerin. „Zo’n kind toch. Altijd maar voor dat raam liggen. En altijd even vrolijk!”

Dan tilt ze de emmer op en gaat, een beetje voorovergebogen, het huis binnen.

Mineke ligt nu stil te kijken.

„Pièt-pièt — tjoeke-tjoe-ie-ie!”

„Mooi, hoor Pietje! Zing jij maar een versje voor me!”

Moeder kijkt om ’t hoekje van de deur.

„Ben je klaar?” zegt ze verrast. „Ik kom, hoor! Even koffiewater opzetten. Dan krijgt vader direct koffie als hij thuiskomt.”

Nog even ligt Mineke alleen. Pietjes versje is uit. Als moeder weer binnenkomt, wordt alles plotseling gezellig. Moeder steekt de schemerlamp aan en doet het grote licht uit. Dan pookt ze de kachel wat op. Het vuur laait hoog op en schijnt door de kachelruitjes heen. Een houtblok knettert zachtjes.

Moeder gaat in een gemakkelijke stoel bij Minekes bed zitten en begint meteen te vertellen.

„Er was een koningin die vreselijk graag een dochtertje wilde hebben. Op een keer, toen ze zat te naaien, prikte de koningin zich bij ongeluk in haar vinger. Een druppeltje bloed viel op de leuning van de zwarte ebbehouten stoel. „Hè,” zei ze, „wat zóu ik graag een dochtertje hebben met wangetjes zo rood als mijn bloed. En met haar zo zwart als dit ebbehout. En met een gezichtje zo blank als sneeuw . . .”

Ademloos luistert Mineke. Ze heeft dit verhaal al wel tien keer gehoord, maar ze vindt het altijd weer even mooi.

Nèt als de prins Sneeuwwitje vóór zich op zijn paard gezet heeft en de zeven dwergen hen hartelijk nawuiven, wordt de sleutel in het slot van de voordeur gestoken.

Daar is vader. Hij stampet de sneeuw van z'n voeten. Even later komt hij de kamer binnen.

„Ha, vader!” roept Mineke.

„Zo, zo, daar was ik dan,” zegt vader. „Foei, wat is het koud. Wat een sneeuw, hè? Er zal nòg wel een vrachtje bijkomen!”

Moeder is vlug naar de keuken gegaan. Ze komt de kamer weer binnen met een lekker warm kopje koffie.

Vader trekt z'n stoel dicht bij de kachel. Hij voelt in z'n jaszak.

„Mineke, dat is voor jou! Een jongen van jouw school kwam laatst vragen of ik ook postzegels of ansichtkaarten „Voor het kind” wou kopen. Postzegels had ik al gekocht. Maar ik dacht: „Misschien wel leuk, wat van die ansichtkaarten. Mineke speelt er graag mee”.”

Mineke bekijkt de kaarten. Er zijn heel mooie bij. Eén van een meisje in de sneeuw. En één met koolmeesjes. Die zijn ook altijd in hun tuin. En dié is mooi, zeg — een man in een bootje op een grote wijde watervlakte. En de laatste: een eekhoorn met een denneappel in z'n pootjes.

„Prachtig, vader! Dank u wèl! Wat een mooie kaarten!”

Moeder haalt Minekes doos met ansichtkaarten uit de kast. Daar zijn kaarten in van alle ooms en tantes. Van oma uit 't dorp, van opa en oma uit Zeeland, van oom Harry uit Australië . . . Van neefjes en nichtjes en vriendinnetjes.

Na het eten brengt vader Mineke gauw naar haar bedje, boven. Ze moet sterk en gezond worden en daarom: „Véél slapen en goed eten”, heeft de dokter gezegd!

Toen Mineke pas ziek was, was ze wel eens ondeugend. Dan wou ze niet slapen. En geen melk drinken. Haar pap niet eten. Tot oma Pietje bracht . . .

Mineke valt deze avond al gauw in slaap. Ze is moe! Ze droomt. In haar droom wordt alles goed en mooi! Mineke zit op een sleetje en glijdt van een héél hoge heuvel. Haar haren wapperen in de wind. De sneeuw stuift op. Hè, ze wordt er koud van — oei! Daar rolt Mineke in de sneeuw. Wat een kil gevoel is dat!

Wie helpt haar nou even opstaan!

„Moeder! Moeder!” roept Mineke bang.

Meteen staat moeder voor Minekes bedje.

„Riep je, kindje?” vraagt ze ongerust.

„Hè? Dróóm ik?” Mineke richt zich wat op en kijkt knipperend naar het licht van de gang dat door de open deur in haar slaapkamertje schijnt.

Moeder raapt de deken op die op de grond was gevallen. Dan dekt ze Mineke weer zorgvuldig onder.

„Zo, nu is het weer lekker warm, hè?”

Ze buigt zich over het bedje heen.

Mineke slaapt alweer half.

„’t Ging nèt zo lekker op de slee door de sneeuw,” mompelt ze nog.

Moeder kust voorzichtig het voorhoofdje. Tranen staan in haar ogen.

„Arm, lief kind,” fluistert ze.

Zacht sluit ze de deur van het kamertje achter zich. In de gang blijft ze een ogenblik staan. Ze leunt tegen de koude muur. En dan snikt ze het uit: „Mineke, Mineke dan toch . . . Zou je wel óóit weer op een sleetje door de sneeuw glijden?”

Met de mouw van haar nachtpon veegt moeder haar tranen af.

Vader slaapt. Hij is ook zo moe.

Dan knielt moeder neer voor haar bed. Moeder bidt. Ze sméékt de Here haar gebed te verhoren. Of Hij haar kleine Mineke weer gezond en sterk wil maken . . .

’t Is haar of haar gebed nú al verhoord is. Nu weet moeder het weer: God hóórt ons gebed. ’t Is goed. Hij zal Zelf ons de weg wijzen voor Mineke.

Wat de toekomst brengen moge,
Mij geleidt des Heren hand;
Moedig sla ik dus de ogen
Naar het onbekende land.

En zachtjes neuriet moeder verder:

Leer mij volgen zonder vragen;
Vader, wat Gij doet is goed!
Leer mij slechts het heden dragen
Met een rustig kalmen moed!

't Is of die moed, die sterke gelóófsmoed, nu al gekomen is.
Van het geneurie, midden in de nacht, wordt vader wakker. Hij richt zich snel op.

„Is er wat?” vraagt hij, klaar wakker nu, ongerust.

Moeder glimlacht en zegt:

„Nee, hoor! Ga maar slapen, je moet morgen weer vroeg op.
Mineke had gedroomd, maar ze slaapt alweer.”

Gerustgesteld gaat vader weer liggen.

Moeder, warm onder de dekens, kijkt door het raam, waarvan ze de gordijnen had opgetrokken, naar buiten.

Moeder vouwt haar handen. Ze is zo moe — haar ogen vallen langzaam dicht. Veilig, rustig voelt ze zich nu. In het zekere weten dat ze allen in Gods hand geborgen zijn.

IV

't Is 's morgens nog lang donker. Vader is al naar zijn kantoor als Mineke op haar bedje in de kamer ligt. Moeder trekt de gordijnen open. Ze doet de lamp uit.

„Och, kijk es, moeder! Er is vannacht alwéér een dik pak sneeuw gevallen. De hele wereld is wit!” juicht Mineke.

Een paar koolmeesjes zoeken in de witbesneeuwde tuin naar hun voerbakje, waarin moeder altijd de restjes eten en korstjes brood doet. Een brutale mus vliegt op de vensterbank.

Pietje trippelt zenuwachtig heen en weer in z'n kooi.

„Pie-ièt! Pie-ièt?” vraagt hij. En dan kijkt hij boos naar de mus, die angstig wegvliegt als hij Mineke voor het raam ziet.

Moeder schudt buiten het roodgeblokte tafellaken uit. De musen vliegen erop af. De koolmezen blijven afwachtend in de kale struiken zitten. Een paar sneeuwvlokken dwarrelen langzaam van een tak naar beneden als een angstige koolmees erop gaat zitten. De tak wiegelt heen en weer.

Moeder veegt met haar hand wat sneeuw van het voederbakje, zodat de vogeltjes er weer uit kunnen pikken. Ze zet ook een kommetje water in de sneeuw.

Mineke kijkt toe. Als ze beter is . . . nou, dan gaat ze óók in de sneeuw spelen. Hè . . .

Moeder is druk. Ze loopt maar heen en weer. Wat doet moeder nu? Ze hangt iets aan de tak van de boom voor het raam. O — Mineke ziet het al — 't is een stukje spek.

De voordeur valt weer in 't slot. Maar moeder is nog niet in de kamer of de koolmezen zitten al aan het spek.

„Sjilp, sjilp!” De mussen drinken water. Met z'n drieën zitten ze bij het kommetje. Wat een bedrijvigheid in die kale, winterse tuin. In de helderwitte sneeuw zie je afdrukken van wel honderd fijne vogelpootjes. Pietje wordt er zenuwachtig van. Hij roept maar aldoor: „Pie-ièt! Pie-ièt . . .?” en springt heen en weer in z'n kooi.

Mineke kijkt haar lessen nog eens door. Ze legt de boeken vast klaar. Vanmiddag komt juffrouw Donker! Dan moet alles in orde zijn!

V

Al vroeg in de middag zit Mineke te wachten. Moeder zit op haar plaatsje voor het andere raam. Ze naait een nieuwe, warme jurk voor oma.

't Is woensdagmiddag. De schoolkinderen hebben vrij. Op straat spelen de jongens en meisjes in de sneeuw. De grotere kinderen hebben hun glijbaan weer opgezocht. Ze glijden een paar keer heen en weer en vegen met hun handen de sneeuw van de baan. Daar gaat ie weer, jongens! Bij Kobbe op het erf maken ze een sneeuwpop. Het gaat vlug, want de sneeuw „plakt” goed. Een paar kleinere kinderen zitten op een slee die door een jongen ge-

trokken wordt. Een jongen en een meisje staan tegen het tuinkekje geleund. Ze sabbelen op een klontje sneeuw.

Midden op straat wordt ook weer een sneeuwballengevecht geleverd. Als een auto met luid getoeter komt aanrijden, stuiven de vechtersbazen even uitéén. Wielrijders die door deze straat moeten, stappen mopperend af. Als zo'n sneeuwballende jongen of meisje wat te dicht bij hun fiets komt, kunnen ze tòch niet doorrijden.

De kinderen? Ze merken dat alles niet eens. Af en toe zwaait er eens één naar Mineke. Die wuift, dapper lachend, terug. Buiten wordt feestgevierd. Een sneeuwfeest. Een pràchtig feest!

Een vrolijke jongen komt over het trottoir aanhollen. Een sleetje boldert van links naar rechts achter hem. Het schiet telkens uit. De vrolijke Frans, zoals hij genoemd wordt, let er nauwelijks op.

„Ga je mee?” schreeuwt hij de jongen toe die tegen Minekes hekje op z'n sneeuw-ijsco zit te zuigen. Telkens neemt hij een likje. „Mmmmm,” wat lekker! Je hebt hier de ijsco's maar voor het oprapen! Alleen, telkens krijg je een pluisje van je want in je mond. En als je je handschoenen uittrekt, krijg je zulke koude handen! Nee, dan maar liever zo nu en dan een pluisje erbij!

Maar nu gooit hij de rest van z'n ijsco weg en springt op de slingerende slee.

„Mag ik ook mee?” roept het meisje.

„Nee, we gaan van de heuvel af. Kunnen geen meisjes gebruiken!” roept Frans. En voort gaat het, in wilde vaart.

Het meisje kijkt hen teleurgesteld na. Ze wil met de grote kinderen meeglijden. Maar nijdig duwen ze haar terug.

„Ga weg, Betsje! Je bent nog te klein!” zegt één van de meisjes en daar glijden de grotere kinderen weer heen.

Niemand let meer op Betsje. Betsje slentert naar de overkant. Ze springt haastig op zij voor een mopperende fietser, die plotseling voor haar moet remmen. Ze struikelt in de opgewaaide sneeuw aan de kant van de straat. Wat stijf strompelt ze naar het erf van boer Kobbe.

Daar staat de grote sneeuwpop. Hij heeft een oude pet van baas Kobbe op zijn witte hoofd. Twee steenkooltjes zijn z'n ogen. Z'n neus is een lange, oranjekleurige wortel.

De juichende troep jongens onderneemt een woeste sneeuwballen-aanval op de weerloze sneeuwman. De vrolijke bende danst en springt door mekaar zodat horen en zien vergaat.

Betsje wordt er bang van. Mineke ziet het alles door haar raam. Haastig gaat Betsje de nu verlaten straat over. Springt nog net op tijd op zij voor Piet, die een lange aanloop neemt voor de glijbaan. Dan leunt ze moe en wat triest tegen Minekes hekje. Ze trekt één van haar wantjes uit en pakt een klontje sneeuw van de heg. Langzaam likt ze aan haar ijsco. 't Smaakt lang zo lekker niet als daarnèt.

Zwaar leunt Betsje tegen het hekje. Haar klompje schiet plotse-ling uit op de gladde sneeuw en pats — daar ligt ze. Van schrik begint ze te huilen. Niemand let op het verlegen meisje dat zich nu zo erg eenzaam voelt. Haar handjes zijn zo koud. Haar klompje ligt in de sneeuw en haar voet is nu een beetje nat. En moeder heeft gezegd: „Jan, met Betsje sámen spelen, hoor, en ook samen thuiskomen!” Nu durft Betsje zó maar niet naar huis. Jan is met vrolijke Frans sleetje rijden van de heuvels. Die komt vast vooreerst niet terug.

Daar komt Lies van de smid aan. Die zal haar wel helpen. Ja, hoor!

„Wat is er, Betsje, ben je gevallen?”

„Ja — en zo koud!” snikt Betsje.

„Goed met sneeuw inwrijven,” raadt Lies.

„Lies! Lies! Fijn dat je er bent! Jouw beurt! Kom!” roepen de grote kinderen, die nu weer gaan glijden.

Lies knikt nog eens haastig tegen Betsje.

„Toe maar, Bets! En ga maar gauw met de andere kinderen spelen!”

Klòs klòs, klòs klòs, klòs . . . , daar glijdt ook Lies op haar lage, gele klompjes!

Betsje? Vergeten leunt ze weer tegen het hekje. Ze snikt, snikt, of haar hartje zal breken. En dat alles alleen maar omdat ze te verlegen is om met andere kinderen te spelen. En omdat ze zo vréselijk, vréselijk koud is geworden. En om die akelige sneeuw. En om Jan, die weg is. Als moeder nu maar niet gezegd had van „samen terugkomen”, dan hólde ze nu naar huis. Maar ze wil toch nog even op Jan wachten . . .

Mineke heeft alles gezien. Ze kijkt heel ernstig.

„Moeder, dat meisje heeft zich vast èrg zeer gedaan. Moeder, kijk eens naar buiten . . . Wat zou ze hebben?” Ongerust kijkt Mineke naar het huilende meisje.

Moeder staat op. „Ik zal het wel eens even vragen,” zegt ze en legt de jurk van oma op tafel. Ze doet de voordeur open en loopt door het tuintje.

Pietje ontwaakt verschrikt uit zijn middagslaapje. „Pie-ièt? Pie-ièt?” vraagt hij verschrikt.

Maar Mineke heeft nu geen oog voor haar kleine vriendje. Gespannen kijkt ze toe. Moeder buigt zich over het hekje en praat met het meisje. De grote jongens en meisjes komen een beetje beschaamd dichterbij. Ze kijken wat verlegen naar Mineke. Lies krijgt zelfs een kleur.

Moeder doet het hek open en pakt het verkleumde handje. Ze neemt het meisje mee naar binnen. De rode wantjes worden bij de kachel in de kamer gelegd.

Even later staat Betsje bij het bedje van het zieke meisje. Haar ronde wangetjes worden nóg roder van verlegenheid.

Ook Mineke weet nu niet wat ze zeggen zal. Moeder helpt het meisje uit haar jasje. Dan zet ze haar in vaders stoel, dicht bij de kachel.

„Gaat het al een beetje beter?” vraagt moeder. „Zo, en vertel eens hoe heet je?”

„Betsje Peters, mevrouw,” zegt Betsje, héél zachtjes.

„En dit is Mineke,” zegt moeder. „Hoe oud ben je wel, Betsje?”

„Negen jaar, mevrouw.”

„Dan ben je al ouder dan ik.” Mineke lacht. „Je zult wel in de vierde klas zitten!”

„Nee, ik zit in de derde. We zijn hier pas komen wonen. Ik ben dit jaar blijven zitten. Ik zit bij juffrouw Veldwijk.”

„Ik óók! Ik bedoel,” verbetert Mineke haastig, „daar zou ik óók zitten als ik naar school mocht. Maar ik mag nog niet. Misschien . . .” Ze zwijgt. Nu óók verlegen.

„Och!” fluistert Betsje.

Moeder, die even de kamer uitgegaan was, komt nu terug met twee bekers warme chocola. Mineke trekt even een lelijk gezicht, maar als ze ziet hoe gretig Betsje de beker aanpakt, vindt ze het toch wel prettig en fijn, zo sámen genieten.

Met kleine teugjes drinkt Betsje haar chocola. Ze komt steeds meer op haar gemak. Gezellig vertelt ze van school, van thuis, van de vriendinnetjes. En Mineke luistert . . .

„En dát meisje, waar zit die nou? En die jongen met dat bruine haar, is die altijd nog zo knap? En práát Marietje Beker nog altijd zoveel? En moet Lotje nog zo vaak schoolblijven . . .?”

Zo gaat het maar door. Mineke vraagt honderd uit En Betsje wordt maar niet moe al die vragen te beantwoorden.

Op straat gaat het sneeuwfeest door. Maar Mineke kijkt niet meer. Pietje fluit zachtjes: „Pfwiee . . .” Mineke hoort hem niet. Er wordt gebeld. Zelfs dát hoort Mineke niet. Ze schrikt òp als ze moeder hoort zeggen: „Ja, de tweede deur. Gaat u maar naar binnen . . .”

„Tik - tik”, op de deur.

Wat is dát nou? Daar komt . . . nee, niet juffrouw Donker, maar juffrouw Veldwijk van de derde klas komt de kamer binnen!

„Zó!” lacht ze. „Gezellig is dat hier! Dat is Mineke, hè? En, Betsje, ben jij ook hier? Je hebt me nooit verteld dat je Minekes vriendinnetje was!”

„Maar . . .” Betsje krijgt wéér een kleur. Ze staat op uit vaders stoel en stottert: „Ik, èh — ik weet niet . . .”

Dan vertelt moeder wat er vanmiddag gebeurd is.

„Och,” begrijpt de juffrouw. „Nou,” zegt ze dan vrolijk, „dan wòrden jullie vriendinnetjes! Ja, ziet u,” zegt ze dan tegen moeder, „juffrouw Donker heeft kou gehad. En ik had al zo lang eens bij Mineke willen komen. Nu kom ik eens kijken of je veel achter bent gekomen, meisje!” plaagt ze lachend. „Heb je vorige week onze fruitmand gekregen?”

„Ja,” zegt Mineke verlegen, „ja, juffrouw,” verbetert ze haastig. Maar moeder, die altijd álles begrijpt, zegt:

„Ja, juffrouw, Mineke is al een paar keer aan een briefje begonnen om u en de klas te bedanken. Maar je kunt op bed niet zo mooi schrijven. 't Moet òf met potlood òf met de balpen. En de kinderen op school schrijven natuurlijk zo héél erg netjes in de derde klas! En met de pèn! En daarom begint Mineke telkens maar weer opnieuw aan haar bedankbriefje.”

„Natuurlijk!” De juffrouw begrijpt het best. „Laat nu maar es zien wat je bij juffrouw Donker allemaal gedaan hebt.”

IJverig pakt Mineke het taalschrift. Ze geeft de nieuwe juffrouw het rekenboek en rekenschrift en lacht eens tegen Betsje.

„Daar staat Jan,” zegt Betsje opeens. „Nou moet ik naar huis!”

„Goed, hoor,” zegt moeder. „Kom je nog eens terug, Betsje?”

Ze trekt Betsje het warme jasje aan en haalt de rode wantjes.

„Zo gauw als ik mag van moeder,” zegt Betsje. En dan, opeens weer verlegen: „Dag juf! Dag Mineke!”

Juf laat het rekenschrift op haar schoot vallen. „Dag Bets! Tot morgen, hoor!”

Mineke zit de nieuwe juffrouw stiekempjes te bekijken. Ze heeft een vriendelijk gezicht, vindt ze. Toen ze nog op school was, zag ze deze juffrouw wel eens op het schoolplein lopen. Maar och, 't was je eigen juffrouw niet. 't Kon je tóen nog niet zoveel schelen. Maar deze juffrouw was bèst aardig. Ze heeft mooi glad, bruin haar. En bruine ogen. En een grote bril met een zwart randje erom. En heel veel rimpeltjes. Ze heeft ook een mooie bloes aan . . . en een zwarte rok . . .

Opeens kijken de bruine ogen achter de glinsterende brilleglazen Mineke recht aan. De rimpeltjes lachen. De ogen ook.

„Val ik nogal mee?” vraagt ze lachend.

Mineke krijgt een kleur. Had ze die juffrouw zo brutaal zitten aanstaren . . . Gelukkig, de juffrouw kijkt alweer naar haar werk en is helemaal niet boos.

„Maar jij valt me wèl mee,” zegt de juffrouw even later met nadruk. „Heeft vader of moeder je hiermee geholpen?” Ze wijst op een bladzijde deelsommen.

„Nee,” zegt Mineke, „juffrouw Donker heeft ze woensdag uitgelegd en toen heb ik ze 's middags direct gemaakt . . .”

„Je bent zeker niet achter!” vindt de juffrouw. Dan zet ze een rij getallen in het schrift. „Tel eens op,” zegt ze.

Intussen drinkt de juffrouw het kopje thee dat moeder haar gebracht heeft.

„Wie 't eerst klaar is,” lacht ze.

Mineke wint het. De juffrouw kijkt het na. Het klopt precies.

Als de les is afgelopen, legt de juffrouw een dik boek op de bruine deken. „Lees dit maar eens deze week. Volgende week mag je vertellen wat erin staat. En dan krijg je weer een ander leesboek.”

„Ha, lezen — fijn!” glundert Mineke.

Maar er komt nog meer.

„Hier heb ik een tekenboek voor je. We hebben gisteren een tekening over „sneeuw” gemaakt. Dat mag jij ook doen. Volgende week krijg je een cijfer.”

„Maar dat is leuk! Nu hoor ik er weer bij!” denkt Mineke.

„Pie-ièt? Tjoeke tjoe-pie-ièt?”

„Wat leuk, zeg, heb je een kanarie?”

De juffrouw blijft naar Pietje kijken. Moeder vertelt dat hij hier eigenlijk maar logeert. Hij is van oma.

Als de juffrouw weggaat, vraagt Mineke verlegen:

„Mag ik juffrouw Donker een ansichtkaart sturen?”

„Maar natuurlijk, kind! Dat is een goed idee,” vindt de juffrouw.

Moeder geeft Mineke de doos. Mineke zoekt de nieuwe kaart met de koolmeesjes eruit.

„Deze,” zegt ze beslist.

De juffrouw helpt Mineke met het adres. Dan neemt ze de kaart mee en belooft hem zelf op de post te doen.

Moeder en de juffrouw praten bij de voordeur nog even over Mineke. Dan zwaait Mineke de juffrouw na tot ze om de hoek van de straat verdwenen is.

Vlug komt moeder de kamer weer binnen. Ze legt de taal- en

rekenboeken in de kast. De chocoladebekers en het lege thee-kopje van de juffrouw gaan mee naar de keuken.

Het begint te schemeren. Mineke zit al te lezen in het nieuwe boek. Stel je voor dat ze het niet uitkrijgt vóór woensdag! Dat zou óók wat zijn! De eerste de beste keer al te moeten zeggen: „Ik kon 't niet uitkrijgen.” 't Zou bijna een schande wezen. Dàt zou wat zijn! En die juffrouw is zulke knappe kinderen gewend!

Moeder knipt het grote licht aan en gaat de kamer weer uit.

Mineke leest en leest — het verteluurtje gaat niet door. Pietje houdt z'n kopje scheef en smeekt. „Pièt-pie-ièt?” Maar Mineke léést . . .

't Is een spannend boek. Ze is verbaasd als vader thuiskomt. Is 't al zó laat?

Gelukkig heeft ze nèt een hoofdstuk uit. 't Boek wordt dicht-geklapt. En nu krijgt vader te horen wat er vandaag alzo gebeurd is. Van de koolmeesjes in de vroege morgen, van Betsje en van de juffrouw, van de sneeuwtekening. Ten slotte vertelt ze vader nog wat ze voor spannende avonturen in dit nieuwe boek gelezen heeft. En vond vader die ansicht met de koolmeesjes ook niet de mooiste? Nou — die krijgt juffrouw Donker!

Mineke lacht. Wat zal juffrouw Donker morgen opkijken!

VI

De volgende middag om vijf over halfvier staat Betsje voor de deur. Ze mocht van moeder direct na schooltijd komen. Maar vóór donker moest ze weer thuis zijn.

Betsje geeft Mineke een gestreepte lappentas, met een gevlochten hengsel.

„Voorzichtig! Eieren!” zegt ze tegen haar nieuwe vriendinnetje.

„Moeder! Kijk toch es!”

Moeder komt haastig weer binnen en pakt de tas voorzichtig aan.

Er zijn tien eieren in. Keurig één voor één in krantepapier verpakt. „Heerlijk, zeg!” zegt moeder. „Zul je je moeder heel hartelijk bedanken? En dat mag je niet weer doen, hoor! Ik ben zó blij dat je met Mineke komt spelen!” Moeder wéét dat Betsjes moeder niet rijk is.

Betsje weet hier geen antwoord op. Ze zegt dan ook maar niets en kijkt verbaasd toe. Want moeder zet twee kopjes thee op tafel en bij elk kopje een gevulde koek. Zo'n grote, met een puntig randje en in het midden een nootje.

Eerst drinken ze gezellig met hun drietjes thee. Dan mag Mineke Pietje een klein blaadje sla geven. Betsje zit doodstil. Alleen haar ogen leven. Ach — een klein geel vogeltje — en het komt zo maar op de mooie bruine deken van Mineke . . .

„Pie-ièt?” Pietje vliegt naar zijn geliefkoosde plekje, de klok. Vandaar gaat hij op het tafelkleed zitten en pikt een kruimeltje. Zo fladdert hij door de kamer tot moeder het zaad in de kooi strooit, waar Piet snel heen vliegt. Pats — dicht gaat het deurtje.

„Wat mooi! Wat leuk!” roept Betsje.

Mineke straalt van trots. „Hij is van oma,” zegt ze, „maar dit hebben moeder en ik hem geleerd.”

Nu gaat moeder verder met oma's jurk. Hij is eigenlijk al klaar, maar er moet nog een lange rij knoopjes op genaaid worden.

„Vanmorgen hadden we handwerken,” vertelt Betsje. „We breien averecht. Moeilijk!!”

Ongerust luistert Mineke. Handwerken! Breien! Averecht nog wel . . . Dat heeft ze in een half jaar niet meer gedaan . . .

Maar moeder . . . ja, moeder, die daar zo stil in haar hoekje zit . . . moeder heeft alles gehoord. Ook de onrust van haar dochtertje wel bemerkt. Ze weet hoe graag Mineke met haar klas gelijk wil blijven . . . met alles! Rustig vraagt ze: „Betsje, waarmee zijn jullie in september begonnen?”

Betsje lacht. „Ik ben nog wel blijven zitten. En ik doe alles voor de tweede keer. En nòg vind ik het moeilijk!” zegt ze vertrouwelijk. „Eerst begin je met een portemonneetje. Helemaal recht.

Maar dat heb je zó af. Nou, en dan . . ." ze trekt nadenkend een rimpel in haar voorhoofdje. „O, ja, ik weet 't alweer: een inktlap in blokjes. Twee recht, twee averecht, en dan twee averecht en twee recht. Zo krijg je een mooi patroontje," merkt ze deftig op. Moeder schiet in de lach.

„En dan," gaat Betsje door, „dan moet je een poppemuts breien. Daar ben ik nog niet mee bezig," bekent ze. „De vlugsten wel, Lotje Berkman en Beppie van Velzen breien de poppemuts. Lotje een rooie en Beppie een gele. Maar die van Beppie is nèt zo vuil . . ."

„Waar ben je nu mee bezig?" vraagt Mineke.

„Ik heb vorig jaar immers een portemonneetje en een inktlap gebreid? Toen zei de juffrouw dat ik nu wat anders moest breien. Nou maak ik een pannelap. Oók twee recht — twee averecht. Maar móeijlijk, hoor!!!"

„Ik zal voor Mineke ook een breiwerk opzetten," belooft moeder. „Een poppemuts?" vraagt Mineke.

Maar moeder vindt dat, als Mineke zo graag gelijk wil blijven met de klas, ze eerst moet inhalen wat de anderen gemaakt hebben.

„Als ik nou die pannelap afheb, mag ik óók een poppemuts maken," zegt Betsje. „Daar ben ik vorig jaar niet eens aan toe gekomen!"

„Is er nog meer, waarmee ik achter ben?" vraagt Mineke.

Betsje denkt na: rekenen, taal . . . lezen natuurlijk, schrijven en . . .

„Bijbelse geschiedenis, weet je dáár genoeg van?"

„Dat denk ik wel. Vader leest elke dag een stukje vóór uit de Bijbel."

„O, nóu — 'k geloof dat je dan alles gehad hebt," zegt Betsje langzaam. „Na de kerstvakantie krijgen we aardrijkskunde! Dat was vorig jaar ook zo fijn. Dan vertelt de juffrouw zoveel van allerlei dingen. Waar klei is en waar rogge gezaaid wordt en zo. Maar dat komt pas ná de vakantie."

Als 't buiten schemerdonker is, gaat Betsje weg.
Moeder haalt twee breipennen uit de kast en een kluwentje
blauwe wol. Ze zet wat steken op.

„Begin maar vast,” zegt ze.

Hoe kan moeder toch altijd zo precies weten wat Mineke graag
doet. Ze had nauwelijks gehoord wat moeder zei onder Betsjes
verhaal.

„Zou wol wel even goed zijn als katoen?” twijfelt ze nog.

Maar moeder stelt haar gerust. „Als 't maar nètjes wordt,” vindt
ze.

„Pie-ièt? Pie-ièt? Pièt-pièt-pièt-prrrr . . .” fluit Pietje.

„Nee, Pietje, nou is het vrouwtje druk,” zegt Mincke. En ze
breit — ze breit of haar leven ervan afhangt. Haar wangen gloeien
en haar handen worden heet. De wol pikt en kleeft tussen haar
warme vingertjes.

Maar als ze die avond naar boven wordt gebracht, heeft ze al
negen pennen van het portemonneetje gebreid.

VII

's Zaterdags komt de dokter. Hij komt Mineke elke week een
keer opzoeken. Als hij Mineke onderzocht heeft, zegt hij tegen
moeder:

„Ik geloof dat we er zijn. Ze is alleen nog héél zwak. Als de zon
schijnt, moet ze maar eens éven naar buiten. Om te beginnen
niet langer dan hoogstens een kwartiertje. 't Is nog altijd op-
passen met de kleine meid!”

Mineke weet niet wat ze hóort. Ze wipt in haar bedje op en neer
van ongeduld en blijdschap.

Als moeder weer binnenkomt, vraagt ze:

„Mag ik nú naar buiten, moeder?”

„Tjikke-tjikke-prrrr . . .” schrikt Pietje.

„Vanmiddag zal ik er met vader over praten, hoor!” belooft moeder blij.

Even legt ze stil, ontroerd, haar arm om haar Mineke. Dan gaat ze vlug naar de keuken. Want op zaterdag is er altijd zovéél te doen! In haar hart is een grote dankbaarheid. „Here — dat ons kind weer béter wordt . . . ik dànk U!”

's Middags wordt Mineke dik aangekleed. En dan rolt vader haar nog in de bruine deken óók!

„Mag ik niet éven in de sneeuw spelen?” vraagt Mineke, een klein beetje teleurgesteld. Maar vader houdt haar stevig in zijn armen.

Daar komt Betsje ook aan. Met verbaasde ogen kijkt ze de kamer rond. Wat gebeurt hier nou?

„Ga je mee, naar buiten?” juicht Mineke.

„We gaan in de achtertuin, hoor,” zegt vader. „Want op straat spelen de jongens zo druk. En je hebt de tuin al in zó lang niet gezien . . .”

Mineke vindt alles best. Zo gaan ze in optocht door de keuken. Vader met Mineke in zijn armen voorop. Dan moeder en Betsje. Als de buitendeur opengaat, vliegen vlug wat koolmeesjes weg.

„Zijn die hier óók al?” verbaast Mineke zich.

En dan zijn ze in de tuin. Voorzichtig loopt vader het stoepje over dat keurig schoongeveegd is. De bezem staat nog tegen de muur.

Mineke is een ogenblik stil. Ze kijkt en kijkt . . . Wat is het buiten mooi . . . De ragfijne takjes van een kaal berkeboompje buigen onder een dun laagje sneeuw. De denneboompjes achter in de tuin zijn veranderd in kleine, witte kerstboompjes. Er loopt een smal, schoongeveegd paadje van de stoep naar de schuurdeur. Verder is alles wit — smetteloos wit . . . En de zonneschijn legt overal een blije glans op.

Nuchter zegt Betsje, die als eerste de stilte verbreekt:

„Wat een aardig tuintje! Waar staan hier nou bloemen in de zomer?”

„Daar,” wijst moeder, „tegen de schuur. En hier, vóór die denne-
tjes.”

„Vader,” fluistert Mineke, „ga es op de hurken zitten.”

Gehoorzaam bukt vader. En dan . . . Mineke wringt haar arm los
uit de bruine deken. Ze pakt een handjevol sneeuw. Hu, kóud is
dat. Lèkker koud!

Ze gooit een handvol sneeuw naar Betsje. Betsje doet een stapje
op zij. Ze lacht maar es. Je kan een ziek kind toch niet met
sneeuwballen gooien?

Veel te vlug gaan ze naar binnen, vindt Mineke.

Even later ligt ze weer op haar bedje. Maar haar ogen stralen.

Betsje komt naast haar zitten.

„Zie je dit breiwerk, Betsje? Al achttien pennen!” zegt ze trots.

„Wat moet dat worden?” vraagt Betsje vol belangstelling.

„Kun je dat niet zien?” vraagt Mineke. „Een portemonneetje toch!”

„’t Onze is veel kleiner,” meent Betsje.

Moeder zegt haastig: „Beter te groot dan te klein, wat zeg jij Betsje!”

Toch is Mineke niet geheel zeker meer van haar zaak. ’t Moet net worden als op school, maar ja . . .

’t Wordt een heel gezellige middag. Moeder trakteert op taai-taai en chocolademelk. ’t Is net of het veel lekkerder smaakt nu Betsje erbij is.

Dan komt vader ook weer binnen.

De meisjes bekijken de platen van het leesboek van Mineke dat juffrouw Veldwijk uit de schoolbibliotheek voor haar meebracht.

Betsje kent het boek niet.

„Ik zoek altijd de dunste boeken uit,” vertelt Betsje. „Anders duurt het te lang voor ik ze uit heb. En de week is om vóór je ’t weet.”

Als moeder ’s avonds haar dochtertje naar bed brengt, zegt Mineke: „Dit was een fijne week, moeder! En morgen wéér een fijne dag — want dan komt oma!

VIII

Nu is het zondag. Oma zit in vaders grote stoel. Ze vertelt en vraagt honderd uit.

Mineke vindt het zó heerlijk dat oma er is. Oma maakt het altijd zo gezellig. Ze kan zo mooi vertellen. De gewóónste dingen wor-

den bijzonder als oma er wat van zegt. En oma ruikt altijd zo lekker naar eau de cologne. Bovendien zit er altijd wat voor Mineke in oma's grote tas.

„U verwent het kind!” bromt moeder wel eens. Maar ze kijkt toch altijd even nieuwsgierig als Mineke wat uit oma's tas te voorschijn zal komen.

Oma zet de tas op schoot. Mineke rekt zich uit om te kijken . . . Wat zal er nu weer komen . . . ?

Een klein, roze zakje wordt op de bruine deken gelegd. Mineke maakt het krakende papiertje los. Ooch . . . er komt een poppetje uit met een plastic zakje op z'n rug. En in dat zakje zitten héél kleine witte en roze suikertjes.

„Dank u wel, oma!”

Het poppetje krijgt een ereplaats op de vensterbank. Maar eerst het zakje van z'n rug. Allemaal mogen ze een suikertje proeven.

„Heerlijk toch dat je elke dag even buiten mag,” zegt oma. „Nu gaan we weer gauw samen wandelen, kind!”

IX

De kinderen van de derde klas zitten keurig netjes met de armen over mekaar in de bank. Twee aan twee. 's Is maandagmorgen. De juffrouw vertelt. Betsje kijkt eens naar buiten. Betsje wou dat het maar halfvier was. Dan ging ze naar Mineke. Gelukkig dat haar nieuwe vriendinnetje een beetje beter is!

„Nu gaan we zingen: Heerlijk klonk het lied der engelen,” zegt de juffrouw. „Want als het kerstfeest is, moeten we al die versjes goed kunnen zingen. En 't is al gauw kerstfeest. Woensdag over twee weken is de laatste schooldag alweer! En dan vieren we samen op school het kerstfeest. Dus goed je best doen, hoor!”

De juffrouw geeft de toon aan. De kinderen zingen.

Na dit kerstlied komt een ander, en dan nog één en nòg één.

Eindelijk worden de rekenschriften uitgedeeld en de les begint. 's Middags krijgen alle kinderen een blaadje. Daarop mogen ze het kerstlied „Ere zij God” schrijven.

Betsje doet erg haar best. 't Wordt dan ook netjes. En als ze het af heeft, gaat ze haar blaadje versieren met een kerstklokje en een lange rij kaarsjes.

„Jij doet het zo mooi — je mag het meenemen naar huis. Laat je moeder het maar eens zien. En leer dit vers goed. Want dat zingen we op het kerstfeest.”

Betsje is blij dat de juffrouw haar blaadje mooi vindt.

Om halfvier laat ze het Mineke zien. Mineke kent het vers.

„Welke leren jullie nog meer?” vraagt ze.

„„Stille nacht, heilige nacht”, en: „Heerlijk klonk het lied der engelen”, en: „Op U, mijn Heiland, blijf ik hopen”. O, en nog veel meer.”

„Hè, leer ze mij ook,” zegt Mineke. „Ik ken ze niet allemaal. En ik wil graag alles leren wat jij ook leert!”

Betsje zal de juffrouw morgen vragen of ze het boekje, waar alle kerstversjes in staan, meebrengt als ze weer bij Mineke komt. En nu moet ze nodig naar huis. 't Wordt al zo vroeg donker!

„'k Moet rennen,” lacht ze. „Dáág!” En weg is Betsje.

X

Woensdagmiddag komt de juffrouw weer. Ze vindt de tekening prachtig. Mineke heeft de kinderen op de glijbaan getekend. 't Is heel mooi geworden. Ze bewondert ook het blauwe portemonneetje.

„Morgen zal ik Betsje katoen voor de inktlap meegeven,” belooft ze.

De juffrouw heeft ook weer een nieuw boek meegebracht. Mineke mag eerst een stukje voorlezen. Dan kan de juffrouw

horen of ze goed leest. De juffrouw vertelt dat juffrouw Donker al bijna beter is.

Als de sommen en de taallesjes nagekeken zijn, zet de juffrouw er een dikke tien onder. 't Is al laat geworden. De juffrouw trekt vlug haar mantel aan.

„Kijk, dit zou ik nog haast vergeten!”

Ze legt een klein boekje op Minekes deken. „De verzen, waar een streepje bij staat, zingen we op het kerstfeest,” zegt ze nog. Dan is ze al weg.

Mineke pakt de groene balpen. Achter in haar taalschrift schrijft ze de aangestreepte nummers: 3 - 4 - 7 - 10 - 14 - . . .

Maar de 3 kan ze doorstrepen. Dat is: „In Bethlehems stal”. Dat kent ze wel. En nummer 7: „Nu daagt het in het oosten”, heeft ze vorig jaar geleerd. 't Valt nog mee. De meeste kerstliederen herinnert ze zich van de tweede klas. Blij neuriet ze voor zich heen: „Komt allen tezamen, jubelend van vreugde.” Ja, dat wil ze wel: Komt allen tezamen, jubelend van vreugde. Komt allen tezamen . . .

Moeder hoort het. Ze is óók blij. Dankbaar en tevreden: haar meisje hoort er nog bij. Komt allen tezamen! Ze wordt niet overgeslagen, nu ze ziek is. Ze hoort erbij!

Maar boven alles is moeder dankbaar. O, zo dankbaar. De Here heeft haar gebed verhoord. En terwijl ze naar de keuken loopt, zingt het in haar hart: „Komt allen tezamen, jubelend van vreugde! Ik dank de Here, die ons kind genezing geeft!”

XI

Elke dag als het niet te koud is en de zon schijnt, mag Mineke naar buiten. Elke dag iets langer.

In de kamer mag ze ook heen en weer lopen. Maar dat valt niet zo erg mee! Ze ligt dan ook nog veel op haar rustbed voor het

raam. En om halfvier zit ze, warm aangekleed, op Betsje te wachten.

Als Betsje er is, mag ze tussen moeder en haar vriendinnetje in met kleine, voorzichtige stapjes een klein eindje wandelen.

Meestal gaan ze door de achtertuin. Als ze voor 't eerst even op straat komt, is boerin Kobbe juist bezig de was uit te spoelen.

„Wel, wel!” roept ze. „Zo gaat het goed, buurtje! Zo gaat het goed, Mineke!”

Vóór het raam met het lege bedje hangt de kooi van Pietje. Verdrietig kijkt hij zijn vrouwtje na. „Pie-ièt? Pie-ièt?” roept hij in de lege kamer.

De jongens en meisjes staken hun spel in de sneeuw.

„Hei — daar is Mineke weer! Doe je mee, Mineke?” roepen ze.

Lachend schudt Mineke: Nee!

Dàar zijn Jan en vrolijke Frans ook met hun slee. Stil kijken ze naar de drie wandelaarsters. Betsje loopt er met zo'n ernstig-deftig gezichtje bij. Alsof ze de verpleegster is!

Ze lopen tot de hoek. Een auto glijdt vlug voorbij. Een paar fietzers rinkelen met hun bellen voor een jongen, die met z'n slee onder de arm haastig oversteekt. In de straat van Mineke ligt veel sneeuw. Dat is een stille straat. Maar op zo'n drukke straat als deze is de sneeuw al bijna weg!

Bèl-bèl-bèl . . . bèl-bèl-bèl — het karretje van de visboer. Daar loopt de postbode in z'n zwarte, wijde jas. Langzaam gaat hij van huis tot huis.

Hè, wat fijn, vindt Mineke, dat ze nu ook even in deze drukke straat mag komen . . .

Daar staat de school! De juffrouw komt nèt de deur uit.

„Ze komt déze kant op!” zegt Betsje.

„We zullen even wachten tot de juffrouw voorbij is. En dan gaan we direct naar huis. Eigenlijk zijn we al veel te lang buiten. Maar, 't is ook niet zo koud,” vindt moeder.

De juffrouw zwaait al uit de verte. Ze lacht.

„Ha — daar is Mineke weer! Gaat het lopen al een beetje?”

„Nog niet te lang achter mekaar. Dan gaat 't wel,” zegt moeder.

„Nu gaan we weer naar huis. 't Is hoog tijd!”

„Tot woensdag,” zegt de juffrouw.

Ze gaan terug en komen weer in Minekes straat.

Daar staan de jongens. „Betsje, ga je mee naar huis?”

„Even Mineke wegbrengen,” zegt Betsje.

„Wil je op de slee, Mineke?” vraagt vrolijke Frans.

„O — mag dat? Hè, toe, moeder, mag 't?”

„Een klein eindje dan,” zegt moeder. „Goed vasthouden, Mineke. Je bent al die dingen ontwend.”

„Ga maar achter haar zitten, Bets, dan kan ze niet vallen,” vindt Jan.

„Klaar? Af!”

Daar gaan de twee vrolijke trekkers. Achter hen glijdt de slee over de gladde sneeuw. Mineke lacht en zwaait naar de andere kinderen.

Hier is de glijbaan al en hier is hun tuinhekje.

„Blijf maar zitten,” zegt Frans. En: bonk-bonks — daar gaat de slee het stoepje op. Knerpt over het grint op het tuinpad tot vlak bij de voordeur.

Moeder geeft de twee jongens en Betsje een biscuitje. Dan helpt ze Mineke weer gauw op haar rustbed.

Mineke is moe — o zo moe. Maar . . . wat wàs het heerlijk vandaag.

XII

De volgende dag komt er een mooie ansicht. Die heeft juffrouw Donker gestuurd. Ze schrijft dat ze vóór Kerstmis nog even aankomt. Maar niet meer voor huiswerk. Dat blijft juffrouw Veldwijk nu doen. Ze schrijft ook nog dat ze de kaart met koolmeesjes

zo mooi vindt. Ze hoopt maar dat Mineke háár ansicht óók mooi zal vinden.

Mineke is er erg blij mee. Er staat een jongetje op met een varkentje in z'n arm en op de grond een heleboel groene klavertjes. Mineke besluit de kaart direct in haar tekenboek na te tekenen. Het huiswerk heeft ze tòch al af. En morgen is het woensdag! Ze is zo in haar werk verdiept, dat ze niet eens hoort dat er gebeld wordt.

Even later staat Betsje in de kamer.

„Hééé!” zegt Mineke, „en 't is nog niet eens twaalf uur!”

„Nee, de school is om halftwaalf uitgegaan. Ik kom je wat vragen.”

„Doe je jas uit, Bets,” zegt moeder.

„Nee, dat kan niet, mevrouw, want ik moet direct weer weg. Ik wou Mineke vragen of ze morgen weer les heeft van de jufvrouw.”

„Natuurlijk!” Mineke kijkt verbaasd. Wat wil Betsje toch.

„Mevrouw, Geert, de oudste broer van vrolijke Frans, heeft een mooi plan bedacht. We wilden morgen met twee sleden naar het bos. Jan gaat ook mee. Daar is het nu zo mooi! En nou kwam ik vragen: mag Mineke óók mee? Op de slee! We blijven natuurlijk niet zo héél lang weg. 't Zou zo leuk zijn . . .!”

Met haar hoofdje scheef, nèt als Pietje altijd doet, kijkt Betsje bijna smekend naar moeder.

Mineke klapt al van blijdschap in haar handen. Pietje schrikt ervan en begint onrustig in z'n kooi te fladderen.

Moeder denkt ernstig na. „Ik zeg nog niet dat het mag, hoor. Eerst vader vragen. En alleen als 't héél zacht weer is en de zon schijnt!”

„Fijn!” juicht Betsje. Mineke springt in haar bed op en neer, zodat het tekenboek onder de tafel valt.

Nu gaat Betsje gauw naar huis.

Mineke is zó opgewonden! Ze kan geen streepje meer recht op 't papier krijgen.

Om halfvier komt de juffrouw. Vlug kijkt ze het huiswerk na. „Ik kom nu maar vast,” zegt ze, „jullie hebben voor morgen zùlke plannen!”

In de gang blijft de juffrouw even met moeder praten. De juffrouw is óók blij dat Mineke wat dikker wordt en haar wangetjes weer wat kleur krijgen. Ze praat heel zachtjes met moeder. En Mineke hoort moeder „ja, ja!” zeggen. Ze lacht en kijkt zo blij, moeder. Maar dat ziet Mineke niet. Want moeder heeft een geheim. Mèt de juffrouw.

XIII

De zon schijnt. 't Is stralend winterweer. Vannacht heeft 't een klein beetje gevrozen. Nu zie je in de witte sneeuw in de voortuin duizenden fonkelende stippeltjes. De koolmeesjes kwetteren bij hun voerbakje.

Kwaad springt Pietje heen en weer in z'n kooi. Dàt eten lijkt véél lekkerder dan z'n eigen zaad! Mineke moet erom lachen. 't Is een grapjas, die Piet! Maar hij maakt haar leven dan ook heel wat gezelliger!

Oma komt koffie drinken. Ze brengt voor Mineke een reclame-tekenboekje mee. En Mineke vertelt opgewonden wat er vanmiddag zal gebeuren. Want, ja hoor, heus, het plannetje van Geert en Jan en vrolijke Frans en Betsje gaat door! Vader voelde er wel voor, toen hij ervan hoorde. Toch belde hij eerst even de dokter op om te vragen of deze het goedvond.

„Als 't goed weer is, waaròm niet!” meende de dokter. „Maar . . . goed inpakken. En een warme kruik in de deken stoppen!”

Oma blijft de hele dag. Na het eten wordt Mineke warm aangekleed en zó stevig in een deken gepakt, dat ze bijna geen adem kan halen. Ja, dat zègt ze nu wel, maar haar ogen en haar hele gezichtje lachen. Ze kan wel dansen van blijdschap. Uit! In de

sneeuw! Had ze dat een paar weken geleden kunnen dromen?! De kruik aan haar voeten is lekker warm. Moeder heeft de deken met spelden vastgestoken.

„Zo kan ik me toch niet vasthouden!” zegt Mineke.

Daar komen de jongens al aan. Geert heeft een grote slee. Zo'n lange, met allemaal plankjes, waar je tussendoor kunt kijken. Geerts moeder heeft er zorgzaam een kussen op gebonden.

Betsje zit er al op. Ze zwaait naar Mineke.

Mineke kan niet naar het hek lopen. Geert komt binnen en neemt het vormloze pak, dat Mineke nu is, in z'n armen. Hij zet haar voorzichtig op de slee.

Betsje slaat haar armen om Minekes middel. Jan gaat op de slee van vrolijke Frans zitten. En daar gaat het heen!

„Daaaag! Daaaag!”

Mineke knikt naar moeder en oma en Pietje voor het raam.

Zwaaien kan ze niet, zó is ze ingepakt!

De paardjes, Geert en vrolijke Frans, lopen op een sukkeldrafje. Ze gaan nu niet linksaf naar de grote weg, waar de school is, nee, rechtsaf. Naar het bos!

Eerst gaat de tocht over een smal paadje tussen wijde, wit besneeuwde velden. 's Zomers groeit hier rogge.

Even later zijn ze al in het bos.

„Goed vasthouden!” waarschuwt Geert. „Anders wip je eraf als de slee over een boomwortel of zo gaat!”

Mineke zet haar voetjes in de deken stijf op het voetenplankje van de slee. De kruik ligt nu op haar schoot. Ze is lekker warm. Je hoort het water in de kruik bij elke beweging van de slee klotsen. Betsje houdt haar vriendinnetje stevig vast.

„Huup — daar gaat ie!” De meisjes schateren van het lachen. Jan zat te wippen op z'n slee. Nu is hij eraf gevallen en rolt in de sneeuw. Z'n knie wrijvend kruipt hij er weer op. Vòrt maar weer!

Mineke geniet. 't Is zo leuk weer eens met de kinderen samen te zijn.

Wat is het hier nú mooi! Die donkere dennen met hun witte vacht . . . De dikke bomen langs het koude, altijd stromende beekje . . .

En óveral zie je afdrukken van konijnepootjes.

„O! Kijk es!” roept Geert opeens.

Met een ruk schiet de slee naar voren. Bons — ze staan stil.

„Hier is een vijver, zie je wel? En zien jullie dat eilandje, midden in die vijver? Daar groeit hulst! Zien jullie dat bruggetje? Daar moet ik overheen. Wie gaat mee hulst halen? Dan kunnen we met het kerstfeest mooi de school versieren. Kom, jongens! Het is maar éven, Mineke! We zijn zó terug!”

Mineke duwt nu haar kruik weer naar haar voeten. Die zijn toch wel een klein beetje koud geworden. Ze ziet de kinderen één voor één over het smalle bruggetje gaan en in het kreupelhout van het eilandje verdwijnen.

Het bos aan de overkant is winters grauw. Tussen de kale struikjes van het eilandje ziet ze zo nu en dan de rode puntmuts van Betsje. Het water van de vijver is in de verte grijs. Maar aan déze kant is het donker, bijna zwart. Een paar kale sprietjes steken geel af tegen het water.

Een grote, bontgekleurde vogel vliegt krijsend over het water. Dat is een vlaamse gaai, weet Mineke. Zo'n vogel komt ook wel eens in hun tuin, de koolmeesjes weggagen. Dan vliegt hij weg met een stuk brood in z'n bek.

't Is een mooie wintermiddag. De zon schijnt. Mineke vindt het héérlijk buiten.

In het bos klinkt gekraak. Plotseling hoort ze achter zich snuiven. Angstig wil ze gaan roepen: „Betsje . . . Geert, jongens, help!!!” Maar ze kan geen woord uitbrengen. 't Is of dat vreselijke monster haar wil òpeten . . .

Ze is zó bang, dat ze doodstil blijft zitten. En het monster, een grote hond, snuift aan haar deken, aan de slee . . .

Nòg eens kraken de takken achter haar. Uit de struiken komt een man. Hij heeft een groene jas aan, een geweer in z'n hand

en een veertje op zijn groene hoed. 't Is de boswachter. Verbaasd kijkt hij naar het meisje in de bruine deken.

Dan roept hij: „Felix! Hier!”

De grote hond springt kwispelstaartend tegen z'n baas op. De boswachter wijst naar de grond en gebiedt: „Af!” Gehoorzaam gaat het monster liggen en Mineke ademt verlicht. Gelukkig! dat is goed afgelopen!

De boswachter gaat op de slee van vrolijke Frans zitten.

„Zo,” zegt hij, „en vertel me nu eens wat je hier doet?”

„Ik wacht op de jongens, meneer,” zegt Mineke.

„Welke jongens? Waar zijn ze — en wat doen ze dan?”

Mineke lacht. Nu de grote hond zo rustig op de grond ligt, is ze niet bang meer.

„Ze halen hulst voor de school,” legt ze uit. „Voor het kerstfeest. En ik mocht mee . . .”

Verder komt ze niet, want de boswachter springt op. Hij kijkt opeens zo boos!

Felix gromt en staat meteen naast z'n baas.

„Die kwajongens — ik zàl ze! Altijd, elke winter, hulst halen! Dat is stélen! Maar ik zàl ze — ze gaan allemaal mee! Allemaal! Naar meneer Hijzing, de eigenaar van het bos. En misschien wil hij dat de politie . . .”

Maar nu wordt Mineke opeens dapper. Met een beverig stemmetje zegt ze: „Néé, meneer, niet de politie . . .”

„Jawèl,” zegt de boswachter boos, „'t zijn slèchte jongens . . .”

„O nee — och toe, meneer, 't is niet verkeerd bedóeld,” smeekt Mineke. „We wisten toch niet dat we die hulst niet mochten plukken! Ik ben erg ziek geweest. Ik kan nog niet goed lopen en buiten spelen. Ze zijn voor mij naar het bos gegaan! En daarom . . .” ze begint te schreien, „zijn we hier. Geert wil óók liever met de grote jongens van de heuvels glijden in plaats van met een ziek meisje naar het bos. Zo'n lastpak als ik ben!” snikt ze. „Maar Geert zette me op z'n slee. En hij offert z'n vrije middag voor mij op. En . . . en . . . de . . . anderen óók . . .”

Ze snikt en snikt . . .

Als ze een paar keer geslikt heeft, begint ze weer dapper: „Toen zagen ze op het eilandje hulst groeien . . . En nu wilden ze de meester en de juffrouw daarmee verrassen. Om met het kerstfeest de . . . de . . . schoo . . . hóól te . . . te . . .” even kán ze niet verder, „ver . . . ver . . . sieren!” komt er dan met grote uithalen achteraan.

De boswachter gaat begrijpen. Er glijdt een zacht glimlachje over z'n gezicht.

Maar Mineke ziet het niet. Ze zit voorover gebogen en snikt . . . en snikt . . .

„Hm — nou, hm — nou . . . Schrei nou maar niet. Ben je zo ziek geweest?”

Nu ziet hij pas dat ze helemaal in een bruine deken gerold is. De deken is afgezakt, met een punt in de sneeuw.

Met haar handschoen veegt Mineke haar tranen af. Maar — 't helpt niet. Er komen telkens weer nieuwe. Nu rolt de deken van haar schouders.

„Nou, nou . . . nou — Stil nou maar,” troost de boswachter onhandig. Hij maakt de deken weer stevig vast achter Minekes rug.

„Zo, nou niet meer huilen!”

Hij wordt een beetje ongerust. Dat kind ziet er niet erg sterk uit! En 't begint al wat kouder te worden óók . . .!

„Toe maar, jongens — Frans, jij dit nog, hoor! En Bets, waar heb je dat touw gelaten? Jan, nou verlies je alwéér een paar takken . . .”

Mineke is blij en bang tegelijk! Daar komen ze!

„Gelukkig! Gelukkig!” denkt ze. Maar ze is bang voor wat de boswachter zal zeggen.

De hond gromt. De jongens en Betsje schrikken. Wat is dát? Betsje verschuilt zich achter Jan.

Jan geeft Frans een stomp.

„Wát moet dát!”

Streng klinkt de stem van de boswachter.

De kinderen staan stil. Vlak bij de sleeën. Niemand zegt een woord.

Felix gromt. Mineke kijkt met haar rood-beschreide ogen angstig rond.

Betsje ziet het: Mineke heeft geschreid! O — wát zou die lelijke man haar vriendinnetje gedaán hebben?!

Met één sprong staat ze bij de slee.

„Pas op! pàs op!” roept Jan naar de boswachter. „Dènk erom dat u mijn zusje en haar vriendinnetje geen kwaad doet!”

Om Mineke zijn ze hun angst en hun schrik vergeten.

De boswachter zwijgt. Hij kijkt van de één naar de ander. Felix neemt weer een dreigende houding aan.

„Hoe kom je dáaraan?” vraagt hij Geert en wijst op de hulst in zijn arm.

„Geplukt, meneer,” zegt Geert.

„Mòcht dat?”

„Dat zàl toch wel! Het groeit toch in het bòs! Dat . . . dat weet ik niet . . .” komt er achteraan als hij het strenge gezicht van de boswachter ziet. Hij aarzelt . . .

„En wist jìj dat óók niet? En jij? En jij . . .” wendt de boswachter zich naar de andere kinderen.

Nee — dáár hadden de kinderen niet over nagedacht.

Even is 't stil.

Dan zegt de boswachter nadrukkelijk:

„Deze hulst hoort op het eiland. En het eiland, de vijver, het bos — àlles is van meneer Hijzing! Die daar in dat witte huis woont! Als je wat wegneemt van iemand, óók uit de bossen, dan is dat stélen! Als jullie 't nou eerst even gevraagd hadden aan meneer Hijzing! Maar nu is 't diefstal. Ik was eerst héél boos, toen ik hoorde dat jullie hulst plukten. Ik wilde jullie meteen naar de politie brengen. Maar dit meisje” — hij wees op Mineke — „legde uit dat jullie het niet wisten! Dat je dacht: de bossen zijn van iedereen — dus van niemand! En dáárom . . .” hij zweeg even. „Je begrijpt dat als meneer Hijzing ziet dat er zovéél hulst weg is, hij mij vraagt, waar die gebleven is. Ik moest van hem tòch al extra op de hulst passen, deze weken vóór Kerstmis! En daarom . . . gaan jullie met me mee naar meneer Hijzing! Dan kun je hèm zèlf vragen of je deze hulst mag houden . . .”

De kinderen schrikken ervan. Mee naar de deftige meneer, naar het witte huis . . . Maar . . . ze willen zo graag de hulst op school hebben. En . . . ze zijn geen dieven!!!!

Zonder een woord te zeggen pakt Geert het touw van Minekes slee.

Betsje trekt de lege slee van Frans. En daar gaan ze . . . Naar het witte huis dat heel in de verte tussen de kale bomen te zien is.

De boswachter roept Felix. Dan loopt hij achter de kinderen de lange oprijlaan in. Hij vindt het óók niet leuk en wilde wel graag anders. Maar meneer Hijzing is soms zo strèng! Vanmorgen zei hij nog:

„Elk jaar tegen Kerstmis wordt m'n hulst gestolen. 't Zal dit jaar niet gebeuren! Let goed op, bosbaas, dat er niemand op het eiland komt! En àls je dieven betrapt, breng ze dan meteen maar naar de politie . . .!”

En daar lopen ze nou . . ., denkt de bosbaas. En dat arme, zieke kind . . .! Nee — 't is geen prettige geschiedenis . . .

Meneer Hijzing staat op de stoep voor zijn huis. Hij kijkt naar het besneeuwde bos. De rossige lucht achter de hoge dennen voerspelt vorst. 't Begint ook al koud te worden . . .

Wat komt dáár voor een optocht aan? Kinderen? En . . . ziet hij goed, loopt de boswachter met Felix achter de kinderen?! En . . . die kinderen hebben àrmen vol hulst!!

Boos stapt de deftige meneer Hijzing van de stoep.

Zo staat hij onverwacht voor de kinderen. Ze schrikken ervan!

„Zo! Heb je daar de hulstdieven, bosbaas? Héél goed, héél goed!” klinkt z'n driftige stem boos. „We zullen hun hun verdiende loon geven. En wáárom stelen jullie hulst? Zo stiekem, hè? In 't geheim mijn kostbare, dure hulst weghalen, hè! Móóí is het! Móóí! En jullie vader wou ze zeker morgen op de markt verkopen, hè?! En misschien probeerden jullie het dan nòg wel eens, dievenpak!”

Zijn driftige stem schoot hóóg uit. De kinderen durfden hem niet aan te kijken.

De bosbaas doet een stap naar voren.

„Meneer, deze kinderen hebben de hulst niet gestolen om te verkopen, maar voor de versiering van hun school, met kerstfeest.

En ze wisten niet dat het plukken van de hulst verboden is." „Smoesjes! Het zijn dieven!" snauwt de deftige meneer weer. Maar nu wordt Geert opeens weer flink. En ook een beetje boos. Zij dieven!

„Meneer, we zijn geen dieven. En geen leugenaars óók! We hebben de hulst wèrkelijk voor onze school geplukt. Maar, 't is waar — 't was erg dom van ons er niet aan te denken dat het eiland van u is. En de hulst ook! Het spijt ons erg dat we dit gedaan hebben. Zullen we de hulst maar hier neerleggen? Of mogen we ze houden en gaan? We moeten naar huis. Het is al zo laat geworden. En Mineke is heel erg ziek geweest. Ze kan nog niet alleen lopen. Ze mag nog niet zo lang in de koude lucht!"

Nu wordt meneer Hijzing nóg bozer!

„Mogen we de hulst hóuden!" smaalt hij. „Hóuden nog wel! Wat voor school is dat, die met déze hulst versierd moet worden?"

„De Julianaschool, meneer!"

„Een christelijke school nog wel! En die moet dan met gestólen hulst versierd worden! Met rode besjes en groen," zegt hij minachtend. „Bah! Is dat àlles wat ze met Kerstmis doen op jullie school?"

„Nee, meneer. We zingen ook en de meester vertelt," zegt Frans. „En dat noemen ze dan het kerstfeest van christenen," gaat de deftige meneer Hijzing verder. „Bah! — hulst stelen. En een verhááltje — en een vèrsje . . .! Over een kindje in een kribbe! 't Mòcht wat!"

De kinderen zijn bang voor de spottende toon van meneer Hijzing's boze stem. Ook Geert weet nu niet wat hij zeggen moet.

Er valt een stilte . . .

Maar dan . . . dan klinkt opeens Minekes stem, helder en rustig nu:

„Meneer, ik mag maar een klein poosje per dag buiten. Ik mag ook niet naar het kerstfeest. Daar word ik nog te moe van, zegt de dokter. Vandaag ben ik al veel te làng buiten geweest. Moe-

der zal wel ongerust zijn. Maar ik wou tòch . . ." even schrikt ze van zich zelf, „ik wou tòch zo héél graag naar het kerstfeest . . . Het is helemaal niet alleen maar een feest met kaarsjes en groen, maar wij zijn allemaal zo blij omdat de Here Jezus voor ons op de wereld kwam.

Ik ben erg ziek geweest en Hij heeft me weer beter gemaakt en uit dankbaarheid zou ik zo heel graag op school kerstfeest vieren, maar . . . ik . . . ik kàn immers niet."

En bij de gedachte daaraan begint Mineke weer te schreien. Troostend slaat Betsje de arm om haar heen.

Nu weet de boze meneer Hijzing niet goed wat hij zeggen zal. Hij hoeft toch zeker dat schreiende kind geen antwoord te geven?! Ze luistert trouwens tòch niet! Zo'n kleine, brutale aap! Proberen zijn medelijden op te wekken met haar ziekte en haar praatjes! Mooie ziekte en mooie praatjes! Hùlst stelen! — Dàt kunnen ze.

„Leg de hulst maar op de stoep!" beveelt hij, „en ga naar huis. Als ik jullie hier ooit wéér betrap, bel ik de politie op!!! Bosbaas, schrijf de namen en adressen op van die deugnieten!"

De boswachter schrijft drie namen in z'n boekje.

„Laat 's kijken!" snauwt meneer Hijzing. „Je hebt er twee vergeten." Scherp klinkt zijn stem.

„Twee jongens zijn broers. En deze jongen en dit meisje horen ook bij elkaar. En dit meisje . . ."

„Hm! Ingerukt, mars!!!"

Betsje stapt bij Mineke achterop. Frans en Jan trekken samen de lege slee. Betsje slaat haar armen om Mineke heen. Ze schreit en legt haar hoofdje op Minekes schouder.

Mineke is koud. De kinderen zijn erg verdrietig. Hun middag, die zo fijn begon, is wèl droevig geëindigd.

Pas als ze buiten het bos zijn, beginnen ze te praten.

„Wat een akelige man!" snikt Betsje.

„Wisten jullie dat het niet mocht?" vraagt Geert.

„Welnee!" roepen Jan en Frans tegelijk.

„Jammer van de hulst,” zucht Betsje. „Zou die akelige meneer niet geweten hebben dat de Here Jezus zelf dat Kindje in de kribbe was?”

De kinderen geven geen antwoord.

* *
*

Dan zijn ze in Minekes straat. Moeder en oma, ongerust omdat het al zo laat wordt, staan op de uitkijk. Op de glijbaan zijn de grote kinderen weer bezig.

't Is in de straat zo prettig en zo gewoon alsof er geen boze boswachters en geen boze meneren bestaan.

„Kom je, Geert?” roepen de jongens.

„Straks!” wuift Geert. Hij draagt Mineke naar binnen, waar ze onmiddellijk door moeder en oma uitgepakt wordt.

Geert is verlegen. Onhandig en stil neemt hij afscheid.

Oma neemt een beker warme melk van de kachel. „Foei, wat ben je koud geworden, lieverd. Jullie zijn véél te lang weggebleven.

Die domme jongens ook . . .”

„Ze konden 't niet helpen,” zegt Mineke.

Ze ligt weer veilig warm onder de dekens. Pietje kijkt, het kopje schuin, naar z'n vriendinnetje. Met kleine teugjes drinkt Mineke de warme melk.

En ze vertelt . . . vertelt . . . Zelfs Pietje is stil en schijnt te luisteren.

Telkens weer onderbreken moeder of oma met een: „Och!” „Foei toch”, of: „Hè!”

Als Mineke vertelt wat ze meneer Hijzing van het kerstfeest heeft gezegd, kijken oma en moeder mekaar aan.

Oma aait eens over het kleine paardestaartje. Moeder geeft een kneepje in de deken op de plaats, waar Minekes beentjes liggen.

„Zo'n meisje toch, zo'n kind toch,” mompelt oma.

XIV

„Meester, we hadden wat hulst willen meebrengen om de school te versieren. Uit het bos. Maar het mocht niet!” zegt Geert de volgende morgen.

„Da's jammer, jong,” zegt de meester. „Dan neem je maar wat dennegroen uit mijn tuin.”

„Goed, meester,” zegt Geert. Maar hij vertelt niet wat er gisteren allemaal gebeurd is.

Om halftwaalf, de school is al uit, staat Betsje nog op de juffrouw te wachten.

„Wat is er, kind?” vraagt juffrouw Veldwijk. „Had je wat vergeten?”

„Nee . . .” zegt Betsje, als altijd weer verlegen, „maar . . . 'k wou . . . 'k wou u wat vragen . . .”

De juffrouw legt haar hand op haar hoofdje.

„Wat is er, Betsje?”

„Juf, we zijn gisteren met Mineke naar het bos geweest. Toen zagen we dat er hulst op het eiland in de vijver groeide. Daar hadden we wat van willen meebrengen naar school. Maar de meneer van het bos vond het niet goed. Hij begon te spotten. En toen zei Mineke dat ze zo graag naar het kerstfeest wou . . .”

De juffrouw lacht. „Zal ik je eens wat vertellen, Betsje? Maar . . . mondje dicht, hoor!”

Betsje knikt.

En dan vertelt de juffrouw aan Betsje een geheimpje.

XV

„Boswachter!”

„Ja, meneer?”

„Begreep jij wat dat kleine meisje zei?”

„Ja, meneer.”

„Is ze ziek geweest?”

„Ja zeker, meneer. Erg ziek.”

„Weet jij de geschiedenis van het Kindje in de kribbe nog?”

„Jawel, meneer.”

„Heb je vanmiddag een uurtje tijd?”

„Zeker, meneer.”

„Kom dan tegen vier uur bij me.”

„Goed, meneer.”

En in de deftige kamer, waar de deftige meneer Hijzing in één van z'n deftige stoelen zat, vertelde de boswachter de oude geschiedenis, die door de eeuwen heen nieuw gebleven is.

Van het Kind, dat de Verlosser van arme zondaren en de gehele wereld is geworden . . . van hen, die in Hem gelóven . . .

XVI

De volgende morgen.

„Boswachter?”

„Ja, meneer.”

„Ik wil graag dat je een paar boodschappen voor me doet.”

„Goed, meneer.”

„Ga dan even naar de groenteboer met dit briefje. Hij moet woensdag, 23 december, 300 sinaasappelen naar de Julianaschool brengen. En naar de bakker. Hij moet woensdag zes blikken lekkere koekjes naar die school brengen. En een gróte zak toffees.”

„Goed, meneer.”

„En eh — zeg — èh . . ., boswachter . . .”

„Ja, meneer?”

„Snij nõg maar wat hulst en breng het hele zaakje woensdag naar die school, hè? Begrepen? 't Ligt hier toch maar te bevriezen.”

Even is 't stil.

„Heb je die drie adressen nog?”

„Ja, meneer, hier zijn ze.”

Haastig scheurt de bosbaas een blaadje uit z'n notitieboekje en geeft het aan meneer Hijzing.

„Goed. Ga nu maar vlug die boodschappen doen.”

„Ja, meneer!”

Weg is de boswachter. Met Felix op z'n hielen.

XVII

Als mijnheer Hijzing alleen is, glijdt een glimlachje over z'n anders zo stroeve gelaat.

Hij belt zijn huisknecht.

„Hendrik, ik heb een moeilijke boodschap voor je te doen. Ga even met de auto naar de stad. Kerstcadeautjes kopen. Voor 'n jongen van een jaar of twaalf, dertien en voor twee jongens van 'n jaar of tien. En voor twee meisjes. Maar móóie dingen, hoor!”

„Ja, meneer. Zeker voor uw neefjes en nichtjes,” glimlacht Hendrik beleefd.

„M'n neefjes en nichtjes. Ja, ja, inderdaad! Ja!” zegt meneer Hijzing, nadenkend.

XVIII

't Is een hele drukte in de school.

Het hoofd en de beide juffrouwen zijn hard aan 't werk. Een paar kinderen helpen mee. De gordijnen zijn gesloten.

De kinderen buiten joelen en duwen. Ze verdringen mekaar voor de ramen om toch maar iets te kunnen zien van wat daarbinnen gebeurt.

Op het bord staat een prachtige kersttekening. Langs de muur hangen dennetakken, hier en daar schittert een zilveren ster tussen 't groen. Op de vensterbank komen kaarsjes. Op de lessenaar staat een grote, witte kaars in een rode kandelaar. Voor de juffrouw. Als ze gaat voorlezen.

„Nu moest dáár eigenlijk hulst,” zucht juffrouw Donker en ze wijst op een lege plek bij het telraam.

Ze schikt de kerstboekjes wat netter.

Buiten joelen de kinderen: „Mééster — een menéér!”

„Ik kom!” De meester is al weg.

„Een kist sinaasappels? Moet die hier zijn? Weet u dat wel zéker?” vraagt de meester verbaasd.

„Heel zeker!”

„Nou . . . Wilt u de kist dan hier neerzetten? Hoeveel zijn er wel?”

„Driehonderd!” lacht de groenteman.

„Allemensen!” schrikt de meester.

Bij het weggaan houdt de groenteboer de deur open voor de bakker, die met zijn knecht binnenkomt.

„Hier maar neerzetten?” vraagt hij.

„Maar — eh — wat heeft dat te betekenen . . .?”

„Dag meester, we zijn erg druk, we gaan maar weer, hoor!”

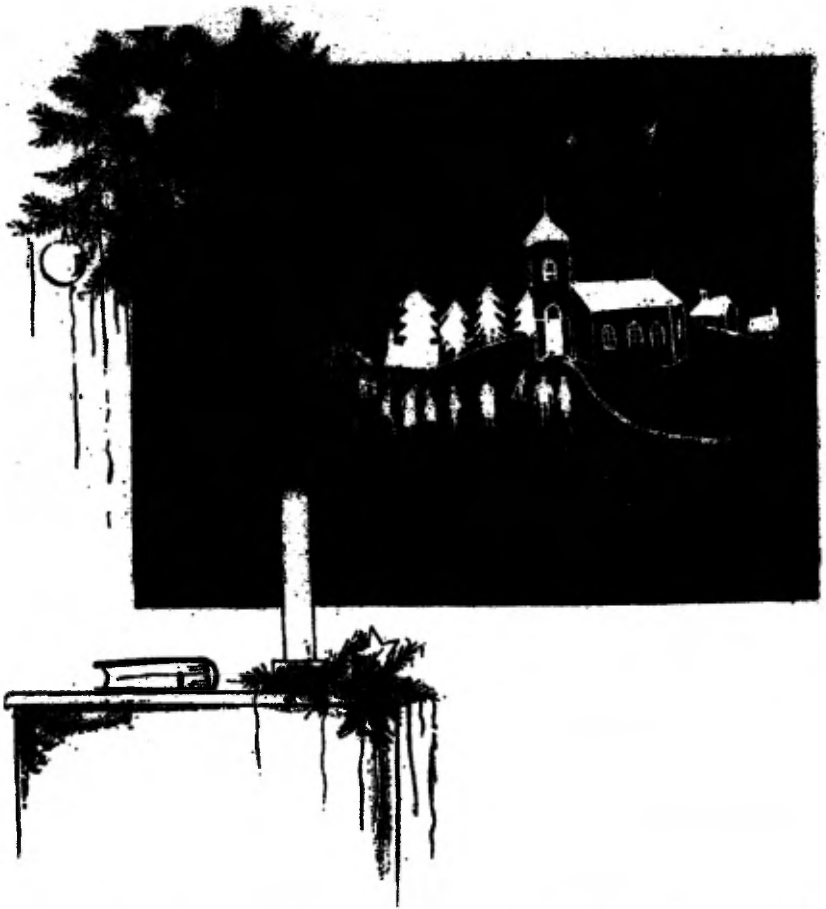
De knecht tikt tegen z'n pet en weg zijn ze. De meester blijft verbouwereerd staan . . .

Nauwelijks zijn de mannen weg of daar komt de dokter het plein oprijden. Hij springt uit z'n auto. Tilt er, onder groot gejuich van de kinderen, een stralende Mineke uit en brengt haar in de klas. Daar zet hij haar op de voorste bank.

Met een bewonderende zwaai naar de versierde klas is hij, bijna zonder wat te zeggen, alweer verdwenen. Dokters hebben altijd zoveel haast!

In de grote verwarring die plotseling ontstaan is, komt óók de boswachter de schoolgang binnen.

„Kunt u deze hulst misschien gebruiken?” vraagt hij lachend.

In plaats van te antwoorden pakt de hoofdonderwijzer de boswachter bij de arm. Déze zal niet, als de andere mannen, weglopen, voordat hij hem op zijn vragen antwoord heeft gegeven. Of meneer Hijzing hem die hulst heeft laten brengen. Wat hij van al die andere verrassingen weet.

En de boswachter vertelt . . .

De beide juffrouwen rennen nu klas in klas uit. Ze verdelen de pakjes haastig over de klassen en vragen mekaar telkens weer: „Begrijp jij dat nou?” „Weet jij waar dat allemaal vandaan komt?” Tot het hoofd het hun haastig in een paar woorden vertelt . . .

Eindelijk is alles klaar voor het feest. De schooldeur gaat open. Juichend stromen de kinderen binnen.

Maar al gauw worden ze stil. De kaarsjes branden met stille glans. In elk van de drie klaslokalen van de Julianaschool wordt het kerstfeest gevierd.

De juffrouw leest voor: „. . . en zij vonden het Kindeke, liggende in de kribbe . . .”

Er wordt gezongen: „Stille nacht, heilige nacht”.

Betsje stoot Mineke, die naast haar zit, stilletjes aan. Zo héérlijk is alles!

Mineke kijkt dromerig de klas rond. De flakkerende kaarsjes in de vensterbank, de grote, witte kaars, die lichtjes werpt in de bril van de juffrouw, het donkere dennegroen met de glanzende sterren en de grote vaas met hulst . . .

Hulst? Haar ogen worden groot. Had de juffrouw al hulst? Dan hadden ze geen hulst hóeven plukken . . .

Alle kinderen krijgen wel drie sinaasappels! En een handvol snoepjes. En koekjes!

Dan zingen ze, heel eerbiedig en zacht: „Ere zij God”.

Mineke is zo blij, zo dankbaar en tevreden. Dit was het geheimpje van moeder en de juffrouw en Betsje! De dokter beloofde haar te zullen brengen. Met z'n auto. En hálén ook! Om kwart voor twaalf!

„In Bethlehems stal”, zingen de kinderen. Mineke zingt dapper mee. Ze kent alle versjes. De juffrouw knikt haar eens warm toe. Mineke krijgt er een kleur van.

Nu vertelt de juffrouw nog een héél mooi verhaal. Dan zingen ze nog een paar kerstversjes. Het feest is uit.

Maar als de juffrouw gedankt heeft, moeten alle kinderen nog even blijven zitten. Dan zegt de juffrouw blij dat Mineke na de vakantie weer op school komt.

Buiten wacht de auto van de dokter. De juffrouw steunt Mineke. Betsje geeft haar een arm. De dokter komt naar de school en pakt Mineke op zijn arm en zet haar in de auto. Betsje gaat ook mee.

Vijf minuten later is Mineke thuis. Betsje gaat naar haar moeder. Mineke raakt niet uitgepraat over het heerlijke kerstfeest.

Maar . . . er komt nog een grote verrassing. Meneer Hijzing heeft Geert en Frans, Jan en Betsje een cadeau laten brengen, vertelt moeder.

Nauwelijks is moeder uitverteld, of er stopt een grote, deftige auto voor de deur. Meneer Hijzing stapt eruit, een groot pak onder zijn arm.

De kinderen op de glijbaan blijven staan en kijken met open mond. Pietje begint te schreeuwen: „Pie-ièt! Pie-pie-ièt!”

Moeder doet haastig de deur open en meneer Hijzing komt binnen. Hij gaat naar Minekes rustbed en geeft haar een hand.

„Ik kom je bedanken, kind,” zegt hij ernstig. „Je hebt me iets gezegd, waar ik heel blij om ben geworden. Wéét je 't nog?”

Mineke knikt verlegen.

„En omdat je niet naar het feest kon, heb ik wat voor je meegebracht.”

Hij neemt de grote doos die hij naast zich op de grond heeft gezet en legt deze voorzichtig op de bruine deken.

„Maar ik ben vanmorgen toch naar het kerstfeest geweest. De dokter heeft me gebracht,” zegt Mineke verlegen.

„Des te beter,” zegt meneer Hijzing. „Maar toch is dit voor jou. Uit dankbaarheid voor wat je me gezegd hebt. Is de hulst nog op tijd op school gekomen?”

„Was dat uw hulst?”

Meneer Hijzing lacht. „Dus 't kwam op tijd!” zegt hij tevreden.

„Maak nu je pak maar eens open.”

Mineke begint onhandig aan het touwtje te peuteren. Maar moeder neemt gauw een mes uit de la van het buffet en snijdt het touw door.

En dan . . . Mineke kan haar ogen niet geloven. Een prachtige pop met lange pijpkrullen en grote, blauwe slaap-ogen. Ze heeft een blauw nylonjurkje aan en echte schoentjes . . .! En er is een klein koffertje met poppejurkjes . . .!

Mineke kan geen woord uitbrengen.

Moeder zegt: „Maar, meneer . . . ! Dat is véél te véél! Waarom . . . ?”

Meneer Hijzing staat op.

„Ik heb niet goed gehandeld, toen de kinderen met de hulst vóór me stonden. Ik heb wat goed te maken. Ik heb hen gescholden voor „dieven” en . . . ik ben hun, en vooral uw dochttertje, veel dank verschuldigd.

Ik was rijk en ontevreden. Ik geloof dat ik nu veel veranderen zal. Uw dochttertje heeft me iets uit m'n jeugd teruggegeven, wat ik verloren had.”

Als meneer Hijzing weg is, komt Betsje het hek binnenhollen.

„Mineke! Ik heb . . . ik heb . . .” hijgt ze.

Als ze in de kamer komt, ziet ze dat Mineke nèt zo'n pop in de arm heeft, als zij zelf heeft gekregen. Alleen, Betsjes pop heeft een roze nylonjurkje.

Verrukt zitten de poppenmoedertjes bij elkaar.

„De jongens hebben ook wat gekregen,” vertelt Betsje. „Jan kreeg een garage met trucks. Wat een fijn begin van de kerstvakantie, hè?”

„En ná de vakantie mag ik weer naar school!” zegt Mineke. „Halve dagen. En ik ben niks achter, zegt de juffrouw! Wat een feest vanmorgen, hè?”

XIX

Nu is het ècht kerstavond.

In het hoekje van de kamer staat een klein kerstboompje. De kaarsjes branden. Vader en moeder, oma en Mineke hebben gezongen. De versjes van school. De oude, bekende kerstliederen. Vader heeft uit de Bijbel de geschiedenis van de geboorte van de Here Jezus voorgelezen.

Moeder schenkt chocolademelk en koffie. Oma heeft verteld hoe ze vroeger kerstfeest vierde.

Mineke ligt niet meer op haar rustbed. Ze zit dicht bij de kerstboom, in vaders grote stoel. De pop van oma en de nieuwe pop zitten op een klein bankje naast haar.

Pietje fluit zacht . . .

Dan zegt oma met haar fijne, oude stem:

„En zo is dit wéér een kerstfeest. Mogen we wéér Jezus' geboortefeest vieren samen. Misschien nog vele jaren. Misschien ook roept God ons dit jaar tot Zich. Hóe het ook zij, wát er ook gebeurt, waarhéén onze weg ook leidt: de Here blijft mèt ons. Leidt ons op al onze wegen.”

Moeder kijkt stil in de lichtjes van de kerstboom. Ze denkt aan de nacht, toen ze zo verdrietig was. Toen ze de Here smeekte om genezing van haar dochttertje . . .

En zacht zingt moeder:

Wat de toekomst brengen moge,
Mij geleidt des Heren hand;
Moedig sla ik dus de ogen
Naar het onbekende land.
Leer mij volgen zonder vragen;
Vader, wat Gij doet is goed!
Leer mij slechts het heden dragen
Met een rustig kalmen moed!
Waar de weg mij brengen moge,
Aan des Vaders trouwe hand
Loop ik met gesloten ogen
Naar het onbekende land.

En ver in het bos, in zijn mooie, witte huis, viert een eenzame man voor het eerst van zijn leven ècht kerstfeest.